

בינת המשפט

ענייני ממונות אקטואליים

בס"ד, גליון תרנו, פרשת ויצא, תשפ"ו

מאת: יצחק בירך דסקל – דיין ומורה צדק

טל: 052-7611435 דואר אלקטרוני: y.b.daskal@ybdaskal.com

בדינא לא תימא לי מידי, דאמר הונא חברין עלאי: אנא ושבור מלכא אחי בדינא, האי אינש גזלנא עתיקא הוא ובעינא דאיקנסיה" ע"כ.

פירוש: אחד גזל מחרישה של שוורים מחברו וחרש בה וזרע בה. לבסוף החזירה לבעליו. בא הגזול לרב נחמן וחייבו רב נחמן לשלם את השבח שהשביח הקרקע מחמת המחרישה. אמר לו רבא: האם רק המחרישה השביחה ולא קרקעו, אמר לו רב נחמן: לא אמרתי כל השבח אלא חצי שבח. אמר לו רבא: סוף סוף זה גזילה וחזרת בעינה [בלא תשלום השבח], כדתנן: כל הגזלנים משלמים כשעת גזילה. אמר לו רב נחמן: לא אמרתי לך שכשנאני יושב בדין אל תאמר לי כלום, שאמר חברי הונא עלי: שאני ושבור מלכא [שמואל] שוויים בדיינות, איש זה גזלן ותיק וצריך לקונסו.

הנה מבואר שאם גזל כלי והשביח על ידו קרקע, אינו חייב לשלם את שבח הקרקע אלא מחזיר הגזלה בעינה בלבד. אבל אם הוא גזלן גדול, ראוי לקונסו שישלם גם את השבח.

וכן פסק המחבר בחושן משפט (שסג, ג), וז"ל: "הגזול בהמה ונשא עליה משא או רכב עליה או חרש או דש בה וכיוצא בזה והחזירה לבעליה, אף על פי שעבר בלא תעשה, אינו חייב לשלם כלום, שהרי לא הפסידה ולא הכחישה. ואם הוחזק אדם זה לגזול או לעשות מעשים אלו פעם אחר פעם, קונסין אותו, ואפילו בח"ל, ושמן השכר או השבח שהשביח בבהמה ומשלם לנגזל". עכ"ל המחבר.

העולה מזה: גזל כלי והשביח על ידו קרקע, אינו חייב לשלם את שבח הקרקע אלא מחזיר הגזלה בעינה בלבד. אבל אם הוא גזלן גדול, ראוי לקונסו שישלם גם את השבח.

התוקף ספינתו של חבריו ועשה בה מלאכה, האם משלם הפחת או השכר.

גרסינן בבבא קמא (צז, א): "איתמר: התוקף ספינתו של חבריו ועשה בה מלאכה, אמר רב: רצה - שכרה נוטל, רצה - פחתה נוטל; ושמואל אמר: אינו נוטל אלא פחתה. אמר רב פפא: לא פליגי, הא דעבידא לאגרא, הא דלא עבידא לאגרא. ואיבעית אימא: הא והא דעבידא לאגרא, הא דנחית ליה אדעתא דאגרא, והא דנחית ליה אדעתא דגזלנותא" ע"כ.

ופירש רש"י, וז"ל: "פחתה - אם נשברה או נתקלקלה ודמי פחתה יתירין על שכרה נוטל דמי פחתה. עביד לאגרא - מסתמא כי נחית לה אדעתא דאגרא נחית, הלכך לאו בתורת גזלן דיינינן ליה, ונותן שכרה

בדין קנה רכב שיש בו מום ובטל מקח – האם משלם שכירות

ובו יבואר: א. הגזול מחרישה מחברו והשביח בה קרקע שלו, האם משלם את שבח הקרקע או רק מחזיר את הגזלה בלבד. ב. התוקף ספינתו של חבריו ועשה בה מלאכה, האם משלם את הפחת או השכר. ג. קנה קרקע מחברו ונודע שהוא מקח טעות, האם משלם שכר. ד. קנה כלי מחברו ולאחר שהשתמש נודע שהוא מקח טעות, האם משלם שכר. ה. מכר לחבריו רכב עם מנוע גנוב ואין יכול לעבור טסט ובטל המקח, האם חייב לשלם שכירות של השנה שנסע ברכב או פחת הרכב.

הנידון

"קניתי רכב לאחר שבדקתי אותו ונראה שהכול תקין. השתמשתי בו במשך שנה, וכשעשיתי טסט התברר שהמנוע גנוב והרכב לא יכול לעבור טסט. אני תובע לבטל את המקח מדין מקח טעות, כי אילו הייתי יודע את זה מראש לא הייתי קונה את הרכב. המוכר מסכים לביטול, אבל הוא טוען שעליי לשלם לו שכירות עבור שנה של שימוש ברכב. האם אני חייב לשלם דמי שכירות, או שאני יכול להחזיר את הרכב בלא לשלם כלום".

תשובה

הגזול רכב ומחזיר לאחר זמן, אין משלם שכירות, כיון שקנאה בגזלה. הקונה רכב והתברר שהיה מום ובטל המקח שלא בפשיעה של המוכר, משלם שכר. אבל אם המוכר פשע, כגון שמכר לו רכב עם מנוע גנוב וכדו', יש לקנוס את המוכר ואינו משלם למוכר כלום.

ביאור התשובה

הגזול מחרישה מחבריו ועבד בה והחזירה, האם משלם שכירות.

גרסינן בבבא קמא (צו, ב): "ההוא גברא דגזל פדנא דתורי מחבריה, אזל כרב בהו כרבא, זרע בהו זרעא, לסוף אהדרינהו למריה; אתא לקמיה דרב נחמן, אמר להו: זילו שומו שבחא דאשבח. אמר ליה רבא: תורי אשבח, ארעא לא אשבח, אמר: מי קאמינא נשיימו כוליה, פלגא קאמינא. א"ל: סוף סוף גזילה הוא, וקא הדרה בעינא, דתנן: כל הגזלנין משלמין כשעת הגזלה! אמר ליה, לא אמינא לך: כי יתיבנא

בינת המשפט

ענייני ממונות אקטואליים

כיוצא בזה הוחלט השור לניזק לא מדרך שיעבוד אלא מדרך שהגוף מוחלט לו כשלו, ואין המזיק יכול לסלקו ממנו על כרחו במעות. ואם מכרו ניזק אף קודם העמדה בדין מכור. ואם הקדישו מוקדש. ואם מכרו מזיק אינו מכור, והניזק נוטלו מיד הלוקח. ואם חרש בו הלוקח, נותן שכירות חרישתו לניזק. וזהו שאמרו לרידיא, וכך פרשוה גדולי הרבנים. אלא שיש מפקפקים, שהרי מוכר זה גזלן הוא, וגזול שחרש בו אינו מעלה שכר, דהא לאו אדעתא דאגרא נחת, כמו שאמרו בפרק הגזול צ"א בתוקף ספינתו של חברו ועשה בה מלאכה, דרב אמר: רצה פחתה נוטל, רצה שכרה נוטל. ושמואל אמר: אין לו אלא פחתה. ולא פליגי, הא דנחית לה אדעתא דאגרא, הא דנחית לה אדעתא דגזלנותא. ומתוך כך מפרשים לרידיא שאין לו לחרוש בה לכתחלה. ומ"מ אנו מפרשים דגזלן הוא דלא מיחייב בדמי חרישה, דגזלן קני ליה לגזלה לענין שבח שאינו משלם אלא כשעת הגזלה. אבל זו מקח טעות הוא, והדר תורא והדר אגרא. עכ"ל.

מבואר דפשיטא למאירי דמשלם שכר, כיון שלא ירד לגזול.

העולה מזה: שיטת המאירי שקונה מקח, והתברר שהוא מקח טעות, משלם שכר כיון שלא ירד לגזול.

קנה קרקע מחבירו ונודע שהוא מקח טעות האם משלם שכר – שיטת הרי"ף.

כתב בשלטי גבורים (בבא מציעא ל, ב), וז"ל: "והמוכר קרקע לחבירו ואכל פירותיה, ולאחר זמן נראה לו מום, אם רצה להחזיר קרקע לבעלים מחזיר כל הפירות שאכל. ואם היה חצר ודר בו, צריך להעלות לו שכר". עכ"ל מ"י. והביא דבריו לפסק הלכה הטור חו"מ סימן רל"ב כו'. הנה מבואר שקנה קרקע ואכל פירותיה והתברר שיש מום, מחזיר כל פירות שאכל. כך פסק הרי"ף.

וכן פסק המחבר חושן משפט (רלב, טו), וז"ל: "המוכר קרקע לחבירו ואכל פירותיה, ולאחר זמן נראה לו בה מום, אם רצה להחזיר הקרקע לבעלים מחזיר כל הפירות שאכל. ואם היה חצר ודר בו, צריך להעלות לו שכר". עכ"ל.

ובטעם הדבר שצריך לשלם הפירות שאכל, מבואר בסמ"ע דהעיר שושן כתב שהוא מטעם ריבית, שהרי התברר שהמעות מלווה. אבל הסמ"ע חולק ומוכיח שאין זה מטעם ריבית אלא מטעם גזלה, וז"ל (ס"ק לג): "לכן נראה פשוט דלאו מטעם ריבית הוא, אלא כיון דהמקח בטל מעיקרו, הפירות שאכל או שכר השכירות דחצר שדר בו יהיה בגזל בידו. ומשום"ה אף אם עדיין לא נתן לו דמי הקניה, צריך להחזיר לו הפירות ושכר החצר". עכ"ל.

על כרחו אם רבין הן על דמי פחתה. הא דלא עבידא לאגרא - לא יהיב ליה אלא פחתה. נחת לה אדעתא דאגרא - רצה שכרה נוטל, ואם פחתה יתר על שכרה נוטל דמי פחתה, דהא ע"כ שקלה וגזל הוא. נחית לה אדעתא דגזלנותא - אפי' שכרה גדול מפחתה לא יהיב אלא פחתה, דכל הגזלנין משלמין כשעת הגזלה". עכ"ל.

מבואר שאם נטל ספינתו של חברו על דעת לגזלה, אינו משלם שכירות, דכל הגזלנים משלמים כשעת גזלה. אבל משלם פחת שלה אם נשבר קצת, אפילו אם שכרה יותר מפחת שלה. ואם נטל את הספינה על דעת לשלם שכרה, אם שכרה יותר מפחתה משלם שכרה, שהרי ירד על דעת לשלם שכרה. אבל אם פחתה יותר משכרה, משלם פחתה, כיון שנטל בעל כורחו ממנה, והרי הוא גזלן לעניין הפחת. מה שאין כן אם שכרה מדעתו וסיכמו על שכרה בלבד, אינו משלם פחת. ואם אינה עומדת לשכר, לעולם אינו משלם שכרה, כי אין לה שכר.

וכן פסק המחבר בחושן משפט (שסג, ה), וז"ל: "התוקף ספינתו של חבירו ועשה בה מלאכה, אם אינה עשויה לשכר, שמין כמה פחתה ומשלם. ואם היא עשויה לשכר, אם ירד לה בתורת שכירות, הואיל וירד שלא ברשות, אם רצה הבעל ליטול שכרה, נוטל; רצה ליטול פחתה, נוטל. ואם ירד לה בתורת גזל, נותן הפחת, וכן כל כיוצא בזה. וה"ה אם נטלה על דעת שאלה שלא מדעת, גזלן הוי. הגה: ואם שכרה הגזלן לאחר, צריך להחזיר השכר לבעלים, הואיל ועומדת להשכר". עכ"ל.

העולה מזה: גזל ספינתו של חברו, אינו משלם שכרה, דכל הגזלנים משלמים כשעת גזלה. אבל משלם פחת שלה, אפילו אם שכרה יותר מפחת שלה. ואם נטלה על דעת לשלם שכרה, אם שכרה יותר מפחתה משלם שכרה, שהרי ירד על דעת לשלם שכרה, אבל אם פחתה יותר משכרה, משלם פחתה, כיון שנטל בעל כורחו ממנה, והרי הוא גזלן לעניין הפחת. מה שאין כן אם שכרה מדעתו וסיכמו על שכרה בלבד, אינו משלם פחת. ואם אינה עומדת לשכר, לעולם אינו משלם שכרה כי אין לה שכר.

קנה כלי מחבירו ולאחר שהשתמש נודע שהוא מקח טעות האם משלם שכר – שיטת המאירי.

ולאחר שנתבאר שגזלן אינו משלם שכירות, יש לברר מה הדין בקנה כלי מחבירו והתברר שהוא מקח טעות, האם משלם שכירות. והנה ז"ל המאירי בבבא קמא (לג, א): "ממה שאמרו במשנה שור שוה מנה שנגח שור שוה מאתים ואין הנבלה יפה כלום שהוא נוטל את השור, שהדברים מוכיחים שהוא נוטלו שלא ברשות בית דין, אתה למד שכל

בינת המשפט

עניני ממונות אקטואליים

רק בשכר מיבעי, אם דוקא דנחית אדעתא דגזלנותא הא, כיון שסבור שהוא שלו ואדעתא ידידה משתמש, משלם אגרא. כמו היכי דנחית אדעתא דאגרא, דאין כוונתו לגזול מן בעה"ב ולהשתמש בבהמתו בחנם, אלא סבור שהוא שלו. או דילמא, כיון שאינו מכוון לשלם שכר ועביד להשתמש בחנם, פטור מלשלם, ומחזיר לו בהמתו כמו שהיתה. והדבר צ"ע. ויעוין בתשובת מיימוני סימן ז' לענין אם נשתמש בו אחר שנודע לו המום, יעו"ש היטב כו"ל.

"יהיה איך שיהיה, הדבר ספק לדידן. דלדעת רשב"א יש לצדד הרבה דאף כאן פטור מלשלם. ולכאורה נראה דתליא, אם נימא דהמוכר דבר שיש בו מום, אם המוכר יכול לחזור בו טרם שנודע ללוקח. דאם נימא דאין המוכר יכול לחזור בו, הרי נפיק מרשות בעלים, דבדידה דלוקח תלוי, ולא במוכר. ועיין (חו"מ) סימן רל"ב בסמ"ע ס"ק י"ב. ויש אתי להאריך ואכ"מ, וראיתי בשו"ת רשב"ש סימן תע"ו שכתב בבגד שצריך לשלם שכר לבישתו, וכשלטי הגבורים, יעו"ש. עכ"ל.

הנה מבואר בדברי האור שמח דיש לחלק בין קרקע למטלטלין. דקרקע אינה נגזלת, והרי היא בחזקת בעליה, לכן פשיטא שחייב לשלם פירותיה ושכרה, אבל מקח טעות של מטלטלין הם בחזקת הלוקח, לכן השבח בודאי פטור. ומכל מקום מסתפק לעניין שכרה, ותולה דין זה האם המוכר יכול לחזור בו, דאם אינו יכול לחזור בו הרי יצא מרשות בעלים ופטור על שכרה, ואם יכול לחזור, הוא ברשות בעלים.

העולה מזה: האור שמח מחלק בין קרקע למטלטלין. דקרקע אינה נגזלת, והרי היא בחזקת בעליה, לכן פשיטא שחייב לשלם פירותיה ושכרה. אבל מקח טעות של מטלטלין הם בחזקת הלוקח, לכן השבח בודאי פטור. ומכל מקום מסתפק לעניין שכרה, ותולה דין זה האם המוכר יכול לחזור בו. דאם אינו יכול לחזור בו הרי יצא מרשות בעלים ופטור על שכרה. ואם יכול לחזור, הוא ברשות בעלים.

שיטת הרשב"ש

וז"ל הרשב"ש בסימן תעו: "ואם הבגד כבר נעשה ממנו מלבוש ולבשה קודם שנגלה המום, והיה מום שלא היה יכול להכירו עד עתה, וחזר הבגד למוכר על פי דרכים שכתבתי, וצריך ליתן לו שכר לבישתו, כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בפ"ו מהלכות מכירה גבי המוכר בית ומצא בו מום. ואם תפרו והשביח בתפירה, מחשב עליו דמי התפירה ומחשב עמו על שכר לבישתו, והשאר משלם לו. כך נראה לי לעניות דעתי. שלמה בן הרב ר' שמעון ג"ן בן החכם ר' צמח זלה"ה. עכ"ל.

ועל פי זה כתב בשלטי גבורים הנ"ל, וז"ל: "לפי מאי דכתיבנא לעיל בשם מ"י, דהמוכר שדה לחבירו ואכל פירותיה ולאחר זמן מצא בו מום, שאם רוצה להחזיר שצריך שיחזיר ג"כ הפירות, או אם דר בחצר צריך שיעלה לו שכר. דמשמע מדבריו, דוקא אם עשה הלוקח מום במקח שדרכו לעשות, הוא דאינו משלם למוכר כלום. אבל אם הרויח במקח שלקח מן המוכר שהוא בא לחזור, צריך שיתן כל מה שהרויח בו. א"כ המוכר סוס לחבירו והרויח בו מעות, ולאח"כ מצא בו מום ורוצה לחזור, צריך שיתן לו מה שהרויח באותו סוס. ואפי' לא הרויח בו כלום אלא שעשה בו מלאכתו, נראה דצריך להעלות לו שכרו, דסוס דומיא דחצר שדרכו למעלה בשם מ"י, שחייב להעלות בו שכר כשבא לחזור בו". עכ"ל.

הנה מבואר דגם השלטי גבורים פשיטא ליה שחייב להעלות שכר, שאינו דומה לגזלן.

העולה מזה: גם שיטת השלטי גבורים שחייב להעלות שבח ואפילו שכר, שאינו דומה לגזלן. ולמדה מדין קרקע שפסק הרי"ף שחייב לשלם שכרה והפירות.

קנה כלי מחברו ולאחר שהשתמש נודע שהוא מקח טעות האם משלם שכר – שיטת האור שמח.

אבל האור שמח (מכירה טז, ח) כתב דשבח בודאי פטור, אבל מסתפק לעניין שכירות, וז"ל: "המוכר קרקע לחבירו ואכל פירותיה כו', ואם היה חצר ודר בו צריך להעלות שכר. נ"ב תשובת הרי"ף סימן קנ"ג יעו"ש, ומכאן דין השלטי גבורים בפרק הזהב (ב"מ ל' ע"ב בדפי הרי"ף סוף אות א'), דהמוכר סוס לחבירו ונשתמש בו ונודע לו אח"כ מום, דצריך לשלם שכרו. ואם הרויח בו צריך ליתן לו כל מה שהרויח בו, דומיא דהכא דמשלם כל הפירות. ואחרי הסליחה מכ"ת אמינא, דדא פשיטא דהרויח אינו מחזיר לו, רק על השכר קא מיבעי. דתנינן בפרק הגזול עצים (ב"ק דף צ"ז ע"א): התוקף ספינתו של חבירו ועשה בה מלאכה, רצה שכרה נוטל, רצה פחתה. לא פליגי, הא דעבידא לאגרא, הא דנחית אדעתא דאגרא. מוכח דתרווייהו בעי: שתהא קיימא לאגרא ויהא דנחית אדעתא דאגרא. אבל בקרקע דין אחר לו, כמו שאמר תמן קודם, ומי אמר רב עבדא כמקרקעי דמי כו'. התוקף בעבדו של חבירו ועשה בו מלאכה, פטור. ופירשו בתוס' (שם ד"ה ומי): ואם הוי כמקרקעי, אפילו נחית בתורת גזילה לא נפיק מרשות מריה, דהוי כמו קרקע דאין נגזלת, ומשלם אגרא היכא כו'.

"א"כ כאן בחצר שפיר צריך להעלות לו שכר. אבל במוכר סוס ועשה בו מלאכה, כיון דהוא דבר דנגזל, ודאי דאין צריך ליתן מה שהרויח.

בינת המשפט

עניני ממונות אקטואליים

דינים העולים:

- א. גזל כלי והשביח על ידו קרקע, אינו חייב לשלם את שבח הקרקע אלא מחזיר הגזלה בעינה בלבד. אבל אם הוא גזלן גדול, ראוי לקונסו שישלם גם את השבח.
- ב. גזל ספינתו של חברו, אינו משלם שכרה, דכל הגזלנים משלמים כשעת גזלה. אבל משלם פחת שלה, אפילו אם שכרה יותר מפחת שלה. ואם נטלה על דעת לשלם שכרה, אם שכרה יותר מפחתה משלם שכרה, שהרי ירד על דעת לשלם שכרה, אבל אם פחתה יותר משכרה, משלם פחתה, כיון שנטל בעל כורחו ממנה, והרי הוא גזלן לעניין הפחת. מה שאין כן אם שכרה מדעתו וסיכמו על שכרה בלבד, אינו משלם פחת. ואם אינה עומדת לשכר, לעולם אינו משלם שכרה כי אין לה שכר.
- ג. שיטת המאירי שקונה מקח, והתברר שהוא מקח טעות, משלם שכר כיון שלא ירד לגזול.
- ד. גם שיטת השלטי גבורים שחייב להעלות שבח ואפילו שכר, שאינו דומה לגזלן. ולמדה מדין קרקע שפסק הרי"ף שחייב לשלם שכרה והפירות.
- ה. האור שמח מחלק בין קרקע למטלטלין. דקרקע אינה נגזלת, והרי היא בחזקת בעליה, לכן פשיטא שחייב לשלם פירותיה ושכרה. אבל מקח טעות של מטלטלין הם בחזקת הלוקח, לכן השבח בודאי פטור.
- ו. ומכל מקום מסתפק לעניין שכרה, ותולה דין זה האם המוכר יכול לחזור בו. דאם אינו יכול לחזור בו הרי יצא מרשות בעלים ופטור על שכרה. ואם יכול לחזור, הוא ברשות בעלים.
- ז. דסובר הרשב"ש שחייב לשלם שכר, ואינו דומה לגזלן, דלא ירד על דעת לגזול.
- ח. הלכה למעשה נראה שיש לחייב שכר שימוש במקח טעות על ההנאה שהשתמש, ויש לשלם הכי פחות בשוק שיש לשלם על שימוש זה.
- ט. מי שמכר לחברו רכב עם מנוע גנוב, והתברר שזה מקח טעות, יש לקונסו שלא ישלם שכרה.

הנה מבואר דסובר הרשב"ש שחייב לשלם שכר, ואינו דומה לגזלן, דלא ירד על דעת לגזול.

העולה מזה: דסובר הרשב"ש שחייב לשלם שכר, ואינו דומה לגזלן, דלא ירד על דעת לגזול.

הלכה למעשה בדין תשלום שכר שימוש במקח טעות

ולמעשה קטונתי מלהכריע אחרי שרבנו האור שמח מסתפק בזה. אבל נראה שלמעשה, כיון שהאור שמח מסתפק, ומשמע שנוטה שחייב לשלם, שהרי הביא את דברי הרשב"ש בסוף דבריו שחייב לשלם, וכן פשיטא למאירי, וכן פשיטא לשלטי גבורים, נראה שיש לחייב שכר שימוש במקח טעות על ההנאה שהשתמש. ויש לשלם הכי פחות בשוק שיש לשלם על שימוש זה.

העולה מזה: הלכה למעשה נראה שיש לחייב שכר שימוש במקח טעות על ההנאה שהשתמש, ויש לשלם הכי פחות בשוק שיש לשלם על שימוש זה.

מכר לחבירו רכב עם מנוע גנוב והתברר שזה מקח טעות האם משלם שכרה ופחת

לאור המבואר, נבוא לבאר נידון דידן. והנה לכאורה הלכה פסוקה היא שחייב לשלם שכירות, שהרי נתבאר שבמקח טעות יש לשלם שכירות כי לא נחית על דעת לגזלה. אבל מכל מקום נראה לעניות דעתי בזה, דאין חייב לשלם כלום. דכבר נתבאר שרב נחמן קנס את הגזלן שישלם פירות הקרקע שנעשו על ידי עבודת המחרישה, אע"פ שבודאי פטור לשלם, שהרי גדלו בקרקע שלו וקרקעו השביח. וכל הגזלנים משלמים כשעת גזילה.

והטעם: כיון שראוי לקנוס למי שהוא גזלן, והמחבר פסק כן להלכה. נמצינו למדים שלא רק שקנסו לא לשלם, אלא הוציא ממון מיד הגזלן לקונסו על מעשיו. מזה יש ללמוד בקל וחומר, שמי שעושה מעשה של זמרי אינו ראוי לשכר כפנחס. דמוכר זה עשה מעשה שלא ייעשה, שהרי מכר לו רכב שאינו עובר בטסט. ואם המוכר היה מת, היה הקונה מפסיד את כל כספו. ומכר לו רכב במחיר הרבה יותר יקר ברמאות. אם כן, פשיטא שראוי לקונסו שלא ישלם לו שכירות על השנה שנסע ברכב. שהרי אם הלוקח היה יודע, היה קונה רכב אחר ולא היה משלם שכירות, שכידוע היא יקרה מאוד. לפיכך פשיטא שראוי לקונסו שלא ישלם כלל על השכירות.

העולה מזה: מי שמכר לחברו רכב עם מנוע גנוב, והתברר שזה מקח טעות, יש לקונסו שלא ישלם שכרה.